השיר הנשדד

סיפור אסקימואי
צייר א. ראצ'ב

האביב הגיע. מארצות החמות הגיעו לסלעי ים ברינג שני שלגוניות. הן בנו את קנן על צוק גבוה, ממש על שפת הים. אמא-שלגונית הטילה ביצה והתחילה לדגור עליו. היא פחדה מאוד שרוח קרה תצנן את הביצה. כל היום כיסתה אותה בגופה, בקושי אכלה, בקושי ישנה.
בסוף מהביצה יצא גוזל. ועוד כזה מוצלח, כזה יפה. לאף אחד בסביבה לא היה גוזל יפה ממנו. רק צרה אחת – צעקן גדול. לא יכלו ההורים לשתות, לא יכלו לאכול או לישון. אם אבא יוצא מהקן, אמא חייבת לנדנד את הבן. אם היא מתעופפת, אבא מרגיע אותו.
פעם התיישבה אמא-שלגונית בקצה הקן והתחילה לשיר לבנה:

"של מי הרגליים הקטנות?
"של מי הכנפיים הקטנות?
"של מי הראש הקטן?
"של מי העיניים הקטנות?
"של מי? של מי? של מי?

עבר בסביבה עורב, שמע את השיר, התיישב בקרבה והתחיל להקשיב. הקשיב, הקשיב, השיר התחבב עליו כל כך שקשה לתאר. ממש התאהב בשיר.
התחיל העורב לבקש מהשלגונית:
"תני לי את השיר במתנה! תני לי את השיר!"
"איך אפשר!" ענתה השלגונית "לא יכולה לתת אותו. יש לנו רק אחד. אין לנו שיר אחר."
"אני מאוד מבקש ממך" אמר העורב "בלי השיר הזה לא אוכל

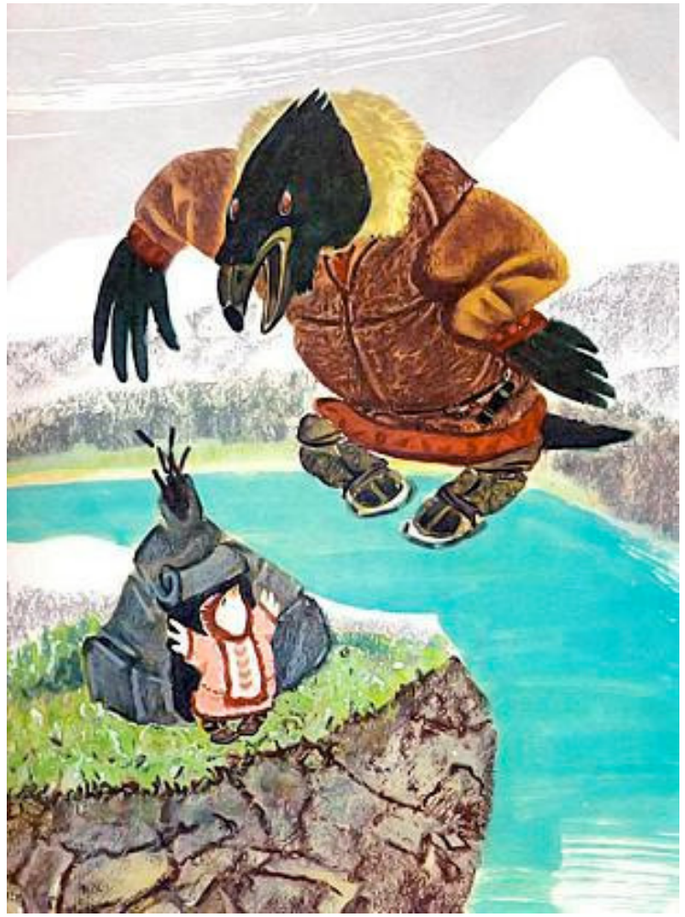

לחיות."
"והבן שלי לא יכול להירדם בלי השיר הזה. אל תבקש, כי לא אתן אותו."
התרגז העורב.
"לא תתני בטוב, אקח אותו בכוח!"
והוא התנפל על השלגונית, חטף אצלה את השיר ועף משם.
שלגונית-הבן התחיל לצעוק, לבכות. גם אם-שלגונית בכתה.
חזר אבא-שלגונית מהציד. רואה ושומע – הגוזל צועק,
האישה בוכה מרות.
"מה קרה?" שואל "האם התרחש איזה אסון?"
"צרה גדולה" עונה לו השלגונית "בא העורב ולקח את השיר שלנו. איך עכשיו ינום הבן, כשהוא בוכה כל הזמן? איך נוכל לחיות עכשיו?"
התרגז אבא-שלגונית, הבריק בעיניים, רקע ברגלו.
"תני לי את כפפות הציד שלי, את קשת הלחימה שלי, את החצים שלי! אעוף לחפש את השודד, מגרונו אוציא את השיר!"
הוא עף, עף, ראה ציפורים רבות אבל לא עורבים. פה חגלה רצה בים האבנים, שם שרוני שורק. בסוף ראה על הצוקים להקה שלמה של עורבים. התיישב בקרבתם, שם חץ על הקשת וממתין. מי שישיר את השיר שלו לזה יגיע החץ.
אלא שהעורבים עסקו בעניינים שלהם, הזקנים התחממו בשמש, הזקנות ריכלו, הצעירים שיחקו.. אף אחד לא מזמר שירים, לא אלה של השלגונית, לא אלא שלהם עצמם.

עף אבא שלגונית הלאה. התעופף, סב ביער ורואה – יושב עורב על עץ, לבדו יושב על ענף. הרים את המקור כלפי מעלה, עצם את עיניו, מתנדנד מצד לצד וכמו פייטן, ומתלהב:
"של מי הרגליים הקטנות?
"של מי הכנפיים הקטנות?
"של מי הראש הקטן?
"של מי העיניים הקטנות?
גמר לשיר ומתחיל מחדש:
"של מי הרגליים הקטנות?
"של מי הכנפיים הקטנות?
"זה הוא, הגנב! עכשיו יקבל משהו טוב יותר מהשיר שלנו!"

אמר אבא-שלגונית.
הוא התיישב על ענף אחר של אותו העץ, מתח את מיתר הקשת וירה חץ על העורב. החץ החליק מהנוצות הקשות של העורב ונפל על הארץ. העורב לא הרגיש אפילו, לא פתח את עיניו. ממשיך להתלהב.
הוציא אבא-שלגונית את כל החצים מהנדן, שם בין אצבעותיו והתחיל לרות על השודד כל פעם ארבעה חצים.
והעורב ממשיך לשיר

"של מי הרגליים הקטנות?
"של מי הכנפיים הקטנות?
"של מי הראש הקטן?
"של מי העיניים הקטנות?
"אוי, מה דוקר אותי!
"אוי, של מי העיניים החמודות?
"אוי, אוי! לא יכול יותר! קרע! קרע!"

השיר נשמט ממקורו ונפל, ואבא-שלגונית תפס אותו ועף מהר לקן שלו.
הגיע לשם ושומע - הבן צועק, האישה בוכה.
"אל תצעקו, אל תבכו" אמר להם "לקחתי את השיר מהעורב הרע. הנה הוא!"
שמחה אמא-שלגונית, התחילה לשיר. הגוזל השתתק, נרדם.
מאז השלגוניות נשמרות מאוד. כשהן רואות עורב בסביבה משתתקות מיד. מפחדות אפילו מקור לפתוח. וכך גם השיר נשמר. ועכשיו כל השלגוניות שרות אותו לגוזליהן הצרחניים.